



Magyarország | Budapest

„A márványmenyasszony“

Várni valakire vagy valamire, egy érzésre, ami tán soha nem jön vissza ...? Hát, nem tudom, nagy erény, az biztos. Ismerek egy legendát, egy történetet, ami ehhez kapcsolódik. Élt egy boldog pár, nagy szerelemben. Kitört a háború, és a férfit behívták katonának, és a nő minden nap várta. Ott ült az erkélyen és várta a férfit. Egyszer valaki a férje halálhírét hozta, de ő nem hitt neki. Továbbra is ott ült, ott ült az erkélyen és várta haza a férjét. És neki volt igaza, ugyanis a férfi hazatért. Amikor belépett a kapun, és a nő megpillantotta férje arcát, akkor hirtelen megállt a szíve. Egyszerűen nem bírta elviselni azt az örömet, amit akkor érzett, amikor megpillantotta szerelme arcát.

A hű feleség ott halt meg férje karjaiban az erkélyen. És a férfi emlékül szobrot állíttatott neki. *(Hosszú szünet.)* Én ... én ott lakom a környéken, és minden nap arra megyek el, minden nap a ház előtt megyek el, és ... nem tudom, olyan ... ez a szobor olyan ... szomorúan szép.

Copyright: Goethe-Institut Budapest, 2012